

by se společenstvo bránilo proti průkazu zaměstnání cizozemskými vysvědčeními jen, kdyby vůbec popřelo, že žadatel za koncesi byl v cizině fakticky zaměstnán. To však stížnost nečiní.

Č. 13.096.

Samospráva obecní. — Řízení správní: Dohlédacím úřadem podle § 14 pravidel o vybírání dávky ze zábav (vlád. nař. č. 143/1922 Sb.) je za účinnosti zákona č. 125/1927 Sb. okresní úřad.

(Nález z 3. prosince 1937 č. 3979/35-4.)

Věc: Město Kralupy n. Vlt. proti rozh. okr. výboru v Kralupech n. Vlt. z 11. dubna 1935 o dávce ze zábav.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Městská rada v Kralupech n. Vlt. usnesením z 13. prosince 1934 zamítla žádost přípravného výboru odbočky Československého středočeského autoklubu v Kralupech n. Vlt. z 12. prosince 1934 za osvobození přednášky redaktora Josefa L. »O sportovních událostech v cizině« od dávky ze zábav, poněvadž nejde o podnik v § 3 dávk. prav. uvedený.

Novou žádost z 20. prosince 1934, aby zaplacená dávka v částce 128 Kč byla vrácena, zamítla městská rada usnesením z 27. prosince 1934, setrvávši na stanovisku, projeveném ve svém usnesení z 13. prosince 1934.

Odvolání, jež do tohoto usnesení přípravný výbor podal, okr. výbor v Kralupech n. Vlt. rozhodnutím z 11. dubna 1935 vyhověl a usnesení městské rady z 27. prosince 1934 zrušil. V odůvodnění poukázal k tomu, že usnesením z 27. prosince 1934 městská rada rozhodovala o odvolání, jež přípravný výbor podal proti usnesení městské rady z 13. prosince 1934, o tomto opravném prostředku mělo však rozhodnouti podle § 14 dávk. prav. obecní zastupitelstvo a nikoli opětně městská rada.

Nss, maje o stížnosti města Kralup n. Vlt. do tohoto rozhodnutí podané rozhodovati, musil se v prvé řadě zabývati otázkou, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k tomu příslušným.

Podle ustanovení § 14 pravidel o vybírání dávky ze zábav vlád. nař. č. 143/1922 Sb. rozhoduje ve věci předpisu dávky, resp. jejího vrácení v konečné stolici »dohlédací úřad«. Tímto úřadem za účinnosti zákona o organizaci polit. správy č. 125/1927 Sb. není okr. výbor, nýbrž okr. úřad. Dohlédacím úřadem rozuměl se sice v Čechách podle odst. 1 § 48 zákona č. 329/1921 Sb. okr. výbor, na jeho místo však vstoupil podle § 4 odst. 1 org. zákona č. 125/1927 Sb. okr. úřad. Ustanovení § 99 org. zákona má na mysli toliko dohlédací moc nad obcemi s vyloučením rozhodování pořadem stolic (srov. Boh. A 10.877/33).

Žal. okr. výbor nebyl tedy v daném případě příslušným rozhodovati o odvolání dnešní zúč. strany. Učinil-li tak, dopustil se podstatné vady řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. zrušiti, aniž se mohl soud zabývati obsahem stížnosti.

Č. 13.097.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. * Nákladem započitatelným podle § 8 odst. 1 bod 1 prav. o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/1922 Sb. jest i příspěvek, který zcizitel zaplatil obci na zřízení veřejné kanalisace k prodávaným pozemkům. — II. Při vzestupu hodnoty nad 600% vyměřuje se dávka z přírůstku hodnoty podle § 12 odst. 1 lit. B pravidel ve znění vlád. nař. č. 121/1926 Sb. z částky do 600% sazbou 5% a z částky přírůstku hodnoty převyšující 600% sazbou 25%.

(Nález z 3. prosince 1937 č. 5828/35-6.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 12.881/37.

V ě c: Město Liberec (Dr. Hanuš Senn, magistrátní ředitel v Liberci) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 22. června 1935 a z 9. srpna 1935 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají.

D ů v o d y: Čtyřmi platebními rozkazy z 15., resp. 16 června 1934 a ze 17. října 1934 vyměřila rada města Liberce firmě Johann L. & Comp. v Liberci z převodu pozemků třemi smlouvami trhovými z 12. května 1934 a smlouvou trhovou z 22. srpna 1934 dávku z přírůstku hodnoty.

Výměry z 22. června 1935 a z 9. srpna 1935 zem. úřad v Praze k odvolání firmy Johann L. & Comp. v Liberci v postupu instančním zrušil tyto platební rozkazy za tím účelem, aby městská rada pokračovala ve vyměřovacím řízení a dávku znovu předepsala, a odůvodnil výrok ten takto: Odvolání se domáhá, aby byla uznána za započitatelný náklad část příspěvku, který strana zaplatila obci na zřízení veřejné kanalisace. Ustanovení § 8 odst. 1 č. 1 dávk. pravidel nelze vykládati restriktivně tak, že je započitatelný jen náklad, kterým se podstata nemovitosti zvětšuje. Dávková pravidla tu kladou důraz na trvalé zvýšení hodnoty nemovitostí, a z toho plyne, že uznávají za započitatelný každý náklad, kterým se hodnota nemovitosti trvale zvyšuje. V poslední větě cit. předpisu vyslovují ovšem požadavek, aby se předmět nákladu na nemovitosti ještě nalézal. Ale tomu nelze rozuměti tak, že musí býti náklad v době zcizení na nemovitosti fysicky zjištětelný, nýbrž vyslovuje se tu požadavek, aby ještě v době zcizení měla nemovitost následkem investic větší hodnotu, než by ji měla bez nich. Příspěvek parcelantův na veřejnou kanalisaci má stejnou právní povahu jako náklad na parcelaci. Také tento náklad není na jednotlivých dílech parcelovaného pozemku patrný a fysicky postižitelný, nicméně nelze popřít, že se jím hodnota pozemku zvyšuje, a nižší stolice také samy započitatelnost jeho uznávají. Jako parcelačními výdaji zvyšuje se